

TERUG NAAR DE BASIS

Hoe beter Amerika te ontdekken dan vanuit het zadel van een Harley-Davidson. Alle facetten van het land proeven vanaf de eerste rang en aan den lijve ondervinden wat 'the American way of life' nu eigenlijk is. En dat ronkend over de bijna eindeloos lijkende wegen, waarbij achter elke horizon weer nieuwe ontdekkingen schuilen. Amerika in z'n meest pure vorm. | Tekst en foto's Travel 2 Explore |

REIZEN ZUIDWEST-AMERIKA

Met een vermoedelijke snelheid van zo'n 50 mijl per uur passeren we lange houten afrasteringen, die af en toe onderbroken worden door een brede oprijlaan met boven de oprit namen als 'The Sleeping Indian', 'The Laughing Bear' of de 'Aquarius Ranch'. Het zijn hekken die horen bij immense ranches, waarvan de bijbehorende gebouwen in de verste verte niet te zien zijn. Wát een geweldige, tot de verbeelding sprekende namen, en wát een ruimte vooraf! Visioenen van cowboys die grote kuddes longhorns opdrijven over de uitgestrekte prairie met de machtige Rocky Mountains in de verte dringen zich op in mijn gedachten. Vooralsnog lijken de ranches echter volledig verlaten; dat er wel degelijk mensen wonen blijkt enkel uit de rij

brievenbussen langs de kant van de weg, waar de krant met het laatste nieuws nog gedeeltelijk uitsteekt. Na onze aankomst in Denver zijn we direct op de Harley-Davidsons gestapt en in noordelijke richting vertrokken. Hoewel de route ons vooral naar het zuidwesten van de Verenigde Staten zal brengen, kunnen we als rasechte Hollanders het plaatsje Nederland niet links laten liggen. Het is niet meer dan een klein dorpje middenin de Rocky Mountains met een inwonertal dat de 1.400 nauwelijks overstijgt. Het plaatsje dankt zijn naam aan een Nederlandse onderneming die hier in de buurt ooit een mijn exploiteerde. Dat is dan ook meteen de enige link die de nederzetting met onze thuishaven heeft, verder

is er werkelijk niets dat ook maar enigszins de naam rechtvaardigt. Van een Nederlandse enclave is allesbehalve sprake. Op weg dan maar weer. De weg slingert zich verder omhoog en wordt uiteindelijk omgeven door de enorme wouden van Aspen en Ponorosa. De immense bomen, naar later zal blijken, begeleiden ons verder tot de Trail Ridge Road, de langste doorgaande weg in Amerika op een hoogte van 3.700 meter. De stijgingen zijn fors en opgewekt dans ik met de tot mijn grote verbazing zeer lichtvoetig sturende Road King door de vele bochten. Verbazingwekkend omdat deze Amerikaanse legende van een kleine 1.600 cc schoon aan de haak toch zo'n 355 kilo weegt. Het bochten slijpen gaat door tot de avond zijn

intrede doet en het op deze hoogte behoorlijk fris begint te worden. Tijd om een ontspannen slaapplek voor de nacht te zoeken om een mooie dag waardig af te sluiten.

Al sinds ik jaren geleden het boek Blue Highways van schrijver William Least Heat-Moon heb gelezen, spreekt het Amerikaanse wegennet niet alleen tot mijn verbeelding, maar heeft zich ook een haast ontembare drang er ooit eens naartoe te gaan van meester gemaakt. Heat-Moon doorkruiste het hele land middels kleine achterafwegen en maakte zo kennis met het echte Amerika. Het Amerika achter de bekende façade van

glitter en glamour dat enkel bereikbaar was via de onbetekenende blauwe lijnen op de kaart. Natuurlijk kun je hetzelfde doen via de bekende Interstates, Federal Highways, Indian routes en andere grote wegen, maar dan loop je wel een hoop mis. En dat willen we niet, en dus rijden we nu op een weg die op de kaart wordt aangeduid met 'scenic route'. De weg heeft ook een bijnaam, de Million Dollar Highway, vernoemd naar de vele mijnen die het gebied rijk is. Dat hoofdstuk is echter reeds lang geleden afgesloten, de mijnen liggen er inmiddels verlaten en leeggeroofd bij. Desondanks is de bijnaam van de weg nog altijd treffend te noemen, de schoonheid van de adembenemende omgeving hier is namelijk onbetaalbaar.

Voor wat hoort wat: Nederland een dorpje dat America heet, dan andersom ook!

De reizigers blijven weg, maar het leven gaat door. Vergane glorie in al z'n tastbaarheid.

Amerika in een notendop: Mack-trucks en eindeloze wegen. Linksonder het Four Corners symbool.

De smalle weg baant zich door diepe kloven omgeven door steile rotswanden. Het zware geluid van Harleys lijkt een speelbal van de torenhoge rotsformaties langs de flanken van de weg en na elke bocht volgt een adembenemend uitzicht. Verroeste autowrakken zijn de laatst overgebleven bewijsstukken van het mijnverleden van de oude dorpen die we passeren. De historie die deze omgeving ademt is overweldigend, iets dat ook geldt voor de western-stad Silverton. Rijdend door de hoofdstraat verwacht ik elk moment vanaf de veranda te worden belaagd door een bende outlaws. De machinist van de Silverton-Durango spoorlijn, goed voor het vervoer van meer dan \$ 300 miljoen aan goud en zilver aan het eind van de 19de eeuw, vertelt me dat de treinreis naar Durango een kleine viereneenhalf uur duurt. Prima te doen op twee wielen weet de ervaren motorrot, al heeft hij ter afscheid nog wel een laatste advies: "Stay on two wheels!" Een advies dat ik graag ter harte neem. 's Avonds in de bar van het hotel in Durango speelt een country-and-western band melancholische liedjes over eenzaamheid, verdriet, verloren liefdes en de schoonheid van Amerika. Je zou bijna een cowboyhoed gaan kopen.

De volgende ochtend wenden we ons voor het ontbijt tot Oscar's Restaurant. Ook hier is de menukaart weer overdreven rijkelijk gevuld en kan ik ➤

Achter de wolken schijnt de zon, getuige deze regenboog.

niet beslissen wat te nemen als ontbijt. De serveerster raadt me de wentelteefjes aan, die volgens haar “zelfs nog beter zijn dan die van mijn grootmoeder”. Er heerst een gezellige drukte in het restaurant. De zuiderlingen, uiteraard bijna allemaal met obligate baseball cap op het hoofd, eten snel wat of drinken enkel een kop warme koffie, alvorens ze zich weer werpen op hun dagelijkse beslommeringen. Het eten in Amerika is, eigenlijk tegen de verwachting in, elke dag weer een feest. Zolang je niet vergeet alle porties in formaat ‘small’ te bestellen tenminste. En waar ik me in Nederland nog wel eens wil ergeren aan de gebrekkige service in horecazaken, supermarkten en winkels, is die hier extreem goed. Bijna overdreven zelfs. Na de zoveelste ‘refill’ - ook weer zo’n typisch Amerikaans idee: één keer betalen en daarna mag je zo vaak bijhalen als je wilt - starten we de Harleys en duiken de open road weer op. Ik verbaas me erover dat het landschap zich na slechts twee uur rijden van een totaal andere kant laat zien. De indrukwekkende bergen en canyons maken net over de grens met Arizona plaats voor uitgestrekte prairies, daarmee verandert ook het karakter van de wegen. Bochtige wegen strekken zich uit in kaarsrechte eindeloze highways die als landingsbaan op Schiphol niet zouden misstaan. Halleluja cruise control! Ik stel het systeem in op 65 mijl per uur, strek de benen en laat het landschap als een film aan me voorbischieten. Waar ik ook kijk, voor, achter of naast me, het landschap is overal exact hetzelfde, het voelt als rijden door een spiegel. Uiteindelijk rijden we via de Four Corners, het enige punt in Amerika waar vier staten bij elkaar komen, het bekoorlijke Monument Valley binnen. ➤

REIZEN ZUIDWEST-AMERIKA

Een omgeving die je meteen herkent uit de vele westernfilms, die hier ook in groten getale zijn opgenomen. Unieke rotsformaties met een dieprode kleur wanneer de zon zijn felle stralen erop laat vallen. Het decor voor de cowboy die aan het eind van de film te paard de horizon tegemoet rijdt. Weinig cowboys echter hier, aangezien het reservaat geleid wordt door Navajo-indianen. Ze wonen al duizenden jaren in dit gebied, levend van de opbrengsten van hun piepkleine stukjes land. Monument Valley is een park waar je echt letterlijk doorheen kunt rijden en niet alleen maar langs, zoals het geval met de beroemde Grand Canyon. Dit gegeven maakt de beleving des te intensiever, je voelt je snel echt een onderdeel van de omgeving. We sturen de Harleys behendig door het grind en dieprode woestijnzand, vol bewondering gadegeslagen door enkele Amerikanen die dit zelf klaarblijkelijk nooit zouden doen. Asphalt is heilig voor hen. Ik stop de motor en loop een stukje de woestijn in. Het uitzicht is oogverblindend, de stilte oorverdovend.

“Standing on the corner of Winslow Arizona”, brult Glen Frey door mijn integraalhelm wanneer we bij Winslow linksaf slaan, de beroemde Route 66 op richting Flagstaff. Speciaal voor dit moment had ik het nummer van de Eagles op mijn mp3-speler gezet en met een grote grijns op mijn gezicht geef ik gas. Vooral niet te ver opentrekken trouwens, eerder al werd ik door een agent van de weg gehaald

wegens het overschrijden van de maximum-snelheid. Ik reed, schrik niet, 45 mijl per uur waar 40 was toegestaan, een doodzonde dus. Windmolens staan als silhouet afgetekend tegen de horizon en op de weg is het voor het eerst weer een beetje druk. Grote Mack-trucks razen voorbij en we verbazen ons over de lengte van de vele campers (motorhomes) die hier rondrijden. Fietsen op het dak en dan vaak ook nog een auto erachter meeslepend. Op de een of andere manier wil de Amerikaan alles achter zich laten door maar zoveel mogelijk mee te nemen. Wat trouwens ook opvalt is dat iedereen zich zo netjes gedraagt in het verkeer, zelfs de maximumsnelheid wordt keurig gerespecteerd. Lang geleden dat ik me op de motor zo veilig heb gevoeld. Bovendien zijn de wegen gemaakt om te cruisen. Iets dat zich onder andere laat aflezen van de gezichten van de twee dames uit de groep, die tijdelijk zijn omgedoopt tot Harley Babes. De glimlach is blijvend, kan niet anders! Na een uurtje of wat sturen gaat het cordon twins bij een parkeerplaats aan de rand van de Grand Canyon op de jiffy. Ademloos tuur ik de bodemloos lijkende afgrond in. Wat een fenomeen! mooi staaltje werk van Moeder Natuur. Of liever gezegd, van de Colorado-rivier die dit wonder der natuur gedurende miljoenen jaren in de rotsen heeft uitgesleten. De Grand Canyon is niet minder dan 435 km lang en vormt een waar schouwspel van rode lijnen. Zoals zo vaak met de schoonheid van de natuur is het lastig om dit in een foto te vangen. Hoe leg je immers een gevoel

vast op de plaat? Dat kan niet, je moet het zelf ervaren om het te snappen. Hoe indrukwekkend het er hier ook allemaal uitziet, uiteindelijk zijn we gekomen om motor te rijden en dat gaan we nu dan ook maar weer doen. On the road again!

De lucht is griauw en grijs en het asfalt onder me strekt zich uit tot een lange, grijze slang. Vanuit het niets weerklinken plotseling de duistere trommelslagen van een donderslag bij heldere hemel. Het geluid doet me ineenkrimpen. Er volgt er nog een, en dan nog een. We besluiten om te stoppen bij een benzinestation wanneer de donderslagen bijval krijgen van hevige slagregens. Kunnen we gelijk weer aftanken, iets dat we elke 150 mijl proberen te doen. Als er in dit lege landschap iets is dat je niet wil dat je overkomt, dan is het wel zonder benzine komen te staan. Achter de balie staat een ouder echtpaar, vrijwel geheel verscholen achter de Pepsi-, Marlboro- en kauwgomshops. Altijd in voor een praatje en niet te beroerd om ons te waarschuwen voor resten van klapbanden die her en der verspreid over de weg liggen. Weer buiten blijkt dat er zich ondertussen een prachtige regenboog over de weg heeft gevormd en met hun “take care!” nog in de oren zetten we koers naar Bryce Canyon. Bryce Canyon is beroemd om zijn kalk- en zandstenen rotsformaties. Het lijken welhaast natuurlijke kerkorgels, die al lang geleden hun laatste noten hebben gezongen. Bryce Canyon is niet echt een ravijn, maar een serie van

vreemdsoortige amfitheaters. De wanden ervan bestaan uit verschillende lagen zand-, kalk- en leisteen en in de amfitheaters zelf staan talloze, zeer grillig gevormde rotsformaties in allerlei kleurschakeringen. Variërend van wit, pastelroze en vurig oranje tot knalrood. Ook deze rotspartijen zijn net als de Grand Canyon ontstaan door duizenden jaren erosie. Het landschap blijft overweldigend, iets dat zeker geldt voor de omgeving in het zuiden van Utah. Hier rijden is vooral ervaren hoe overweldigend mooi de natuur is. De diepgroene naalddouwen wisselen zich af met rode zandstenen rotsformaties. In één van de vele rustieke dorpjes waar de tijd stil lijkt te hebben gestaan, nemen we ruimschoots de tijd voor een kop koffie. Ons in stilte voorbereidend op het laatste deel van de reis. Die voert ons naar een gebied even voor Denver, waar we onze reis letterlijk met een hoogtepunt willen afsluiten: de Mount Evans, Noord-Amerika's hoogste asfaltweg. We beginnen de etappe op een hoogte van 2.651 meter, waarna de weg ons via naalddouwen en langs meren tot boven de boomgrens voert, op 4.340 meter hoogte om precies te zijn. Althans, dat was het oorspronkelijke plan. De laatste vijf mijl van de weg is echter vanwege hevige sneeuwval helemaal afgesloten. Een kleine domper, echter wel een met een klein lichtpuntje: het is een goede reden om weer een keer terug te keren. En terugkomen doen we zeker! <

>INFO

In MotoPlus nummer 15 publiceerden we een reisverhaal van Joop van der Heijden, die met de motor een rondje door Californië maakte - met tevens een uitstapje naar Las Vegas. Ook de in dit artikel beschreven route loopt door het zuidwesten van de Verenigde Staten, maar beslaat desondanks een volledig ander gebied. Niet alleen uit geografisch oogpunt, maar vooral ook op sociaal, cultureel en landschappelijk vlak. In de staten Colorado, New Mexico, Utah en Arizona, waar de route doorheen voert, heerst veel meer dan in westelijke richting de sfeer van het oude (wilde) westen. De confederale Staten (zuidelijke staten) kenmerken zich sowieso door een geheel eigen erf- en gedachtegoed, gekenmerkt door traditionele normen en waarden.

>GEREDEN ROUTE

Denver, hoofdstad van de staat Colorado, vormde het beginpunt van de reis. Daarna ging het dwars door de Rocky Mountains naar Arizona en Utah, om uiteindelijk weer via de Rockies in Denver te eindigen. Enkele van de hoogtepunten onderweg zijn: Rocky Mountain National Park, Silverton, Four Corners, Monument Valley National Park, Flagstaff, Route 66, Las Vegas, Grand Canyon, Zion en Bryce Canyon, Escalante, Torrey, Capitol Reef NP, Moab, Arches NP, Aspen en Mount Evans. Daarnaast natuurlijk ook ontelbare kleine plaatsjes die amper op de kaart staan en

de variëteit aan wegen: van lange desolate highways tot uitdagende passen over de vele bergmassieven.

>FOUR CORNERS MOTOR CHALLENGE

De reis uit het artikel is een initiatief van reisspecialist Travel 2 Explore. Het betreft de Four Corners Motor Challenge, een trip door het zuidwesten van Amerika waarbij al het moois dat dit uitgestrekte gebied te bieden heeft wordt gecombineerd in een 16-daagse motorreis. In totaal rij je tussen de 4.200 en 4.500 kilometer, uiteraard op een Harley-Davidson: een Road King, Electra Glide of Heritage. Bij de prijs van € 3.475,- (let op: in het hoogseizoen geldt er een extra toeslag) zijn onder andere inbegrepen de huur van de motoren, de heen- en terugvlucht en de overnachtingen met ontbijt. De Four Corners Motor Challenge staat in 2010 een drietal keer op de Travel 2 Explore-kalender, met de volgende vertrekdata: 17 mei, 26 juli en 30 augustus (minimum aantal deelnemers: 8). Kijk voor alle verdere informatie en actuele zaken op www.travel2explore.nl of bel 075-6149059.

>CONTACT

De toeristische belangen van de Verenigde Staten worden in Nederland behartigd door het See America Center. T 06-10247733 E center@seeamerica.nl I www.seeamerica.nl

Waar je ook komt, motorrijders mogen zich overal verheugen in een warm onthaal. Zeker als je op een Harley, Amerika's trots, komt aanrijden.

The Million Dollar Highway in Colorado doet z'n naam alle eer aan. Fabelachtige omgeving en nog mooiere bochten.

